

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 157.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939430656/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

genhed uvenligt tilbage; men naar hun havde sagt dette afgjørende: det gaaer ikke an! saa vidste vi, at Dommen var falden, og at intet Kunstgreb eller Smigrerie mere kunde tilvende os hendes Opmærksomhed for den saaledes affærdigede Bøn.

Jeg tog mig dette Forbud meget nær; hver Dag gik jeg bedrøvet frem og tilbage ved Granhækken og kastede længselsfulde Blikke udover den til mit forjættede Land – det var den første Skranke paa min Veil! Men snart forarsagede et nyt Optrin min Moder ny Angst, og mig den Sorg at blive taget i endnu sikkrere Forvaring. En Dag, da jeg traf den gamle Lugekone i Haven, saae jeg til min store Sorg at hun var bleg og forgrædt; paa mine bekymrede Spørgsmaal svarede hun mig, at hendes lille Sønnedatter var bleven syg, at hun ingen Penge havde til at kjøbe Medicin, og ikke engang Sengklæder nok til at holde hende varm. Jeg lovede at skaffe Hjælp og fløi op i Huset for at søge Moder; hun havde rigtignok Dagen før paa min indstændige Anmodning foræret mig en betydelig Sum, til en Familie, hvis Børn jeg havde leget med, men jeg var bestemt paa, ikke at slippe hende før hun gav mig Penge til Lugekone. Det var det uheldigste Øieblik for mig! Vi vare inviterede til stor Maskerade, hvor Moder skulde være Alfedronningen og Clara og jeg Alfer i hendes Følge. – Kammerjomfruen søgte mig just for at prøve Vingerne paa mig. Moder stod i al sin straalende Skjønhed foran Speilet med Slør og Krone, Clara dansede omkring hende som baaret af de lette Florsvinger – og jeg maatte finde mig i, at man stillede mig paa en Stol og iførte mig mit Costume. Aldrig har en Alf havt et tungere Hjerte! Moder lo og snakkede med Kammerjomfruen om Dragterne, Clara sang saa Stuen gjenlød deraf – det var mig umuligt at blive hørt. I dette Øieblik kom en Visite meget beleiligt; det var Baronesse N*, min Gudmoder, der overrøste mig med Kjærtegn og tog mig paa Skjødets. Mens jeg sad og betragtede de kostbare Armbaand, der i snesevis bedækkede hendes hvide Arme, foer en Tanke mig pludselig gennem Hovedet. »Vil Du forære mig den smukkeste af dine Ringe?« spurgte jeg pludselig, idet jeg stirrede hende ind i Ansigtet. Moder vilde slaae min upassende Begjæring hen i Spøg, men Baronessen tog Armbaandet, der var besat med Diamanter, af, og spændte det om min Arm. »Er det Alvor?« spurgte jeg spændt. »Javist, min lille Guddatter skal ikke

have et uopfyldt Ønske! Jeg saae bønfuldende til Moder: hun nikkede, men truede idetsamme smilende og advarende med Fingeren. Jublende faldt jeg min Gudmoder om Halsen, og foer med høie Spring ud af Stuen, ned i Haven, hvor jeg til min store Beroligelse saae Ane Marias hvide Liin ved Jordbærbedene. Med Hjertet bankende høit af Glæde lagde jeg Armbaandet i hendes Skjød og sagde: »Sælg det – det er mit! Saa kan Du kjøbe varme Dynner til Susanne og al den Medicin hun behøver!» og uden at vente paa Svar løb jeg bort ligesaa hurtigt som jeg var kommen, og fremstillede mig for Selskabet med Vingerne hængende løse ned ad Ryggen, men med Sjæl og Hjerte bevinget af Lyksalighed. Det blev imidlertid en kort Forneelse. Moder kaldte Lugekonen til sig og tog Armbaandet tilbage, efter at have betalt en lille Sum i Løsepenge. Paa mig var hun for første Gang i sit Liv – vred. »Kan Du ikke begribe, at det var *dig*, ikke den gamle Bondekone, Tante Nathalie gav sit Armbaand til?» sagde hun blandt andet. Nei *dengang*, kunde jeg ikke fatte Distinctionen – der skulde Tid og Erfaring til at lære mig, at der intet større Krav gives paa de Riges Gavnildhed – end ikke at behøve den; at de give Alt til hinanden indbyrdes, og saagodtsom intet til de Fattige. Jeg forstod ikke min Moders Bemærkning, men jeg grublede over den, og Oppositionen i mit Indre sugede Næring deraf.

Fra den Dag blev jeg overgivet til Gouvernantens Varetægt, og saaledes berøvet min sidste Rest af Frihed. Men hvor ubehageligt dette end i mange Henseender var mig, betragtede jeg det dog inden kort Tid som en Lykke, thi nu kom jeg til at leve sammen med min Søster, der allerede i et Par Aar havde været overladt til Gouvernantens Veiledning. Jeg trængte til en ganske anden Kjærlighed end min Moders, der vel glædede men ikke tilfredsstillede mig, og den fandt jeg hos Clara, der elskede mig med al sit rige Hjertes Varme. Jeg paa min Side glædede mig som en Moder over hendes Fortrin, og saae op til hende som et Barn – anderledes veed jeg ikke at udtrykke den Blanding af Æmhed og Beundring, hvoraf min Følelse bestod. Men uagtet vor gjensidige Kjærlighed, var der ingen gjensidig Fortrolighed imellem os; hun betroede mig alt – sine Triumpher og Eventyr – de begyndte tidligt – sine Luftkasteller og Drømme – og jeg, den yngre Søster, lyttede dertil med et Barns